

Teorie záření hmoty se zabývá registrováním záření nebo vln, které jsou našemu oku neviditelné. Kyvadlo – podobně též virgule – slouží jako ukazatel.

Užívání kyvadla je možné se naučit, pokud žák dokáže využít svůj cit pro záření. Kromě toho musí umět dostatečně prohlubovat svoji schopnost vnímání.

Kdo nedisponuje dostatečnou citlivostí, kdo se nedokáže povznést nad ovlivňování sebe sama, kdo neumí soustředit své myšlenky nebo ztratil sebevědomí, ten nemůže kyvadla užívat a tím rozvíjet schopnost vnímat záření a zdokonalovat schopnosti potřebné k práci s kyvadlem.

Skutečně existující jemně hmotné oblasti účinku kyvadla jsme se my, lidé se svými smysly, podobně jako svého života či duše, zmocnili pouze částečně. Před vědeckým bádáním je ještě veliké a rozsáhlé pole. Původ spočívá v záření hmoty a v kosmickém prozařování těles; obojí vyvolává pohyb kyvadla.

Abychom se kontaktovali s touto oblastí, použijeme jako ukazatele zprostředkovatele či indikátoru kyvadla nebo nástroje o něco většího – virguli.

Nástroj – kyvadlo či virgule sám o sobě mrtvý se uvede do pohybu pouze rukou člověka schopného užívat tyto pomůcky. Stejně jako naše uši registrují zvukové vlny, naše oči zaznamenávají světelné záření či vlnění, registruje naše schopnost vnímat – záření; neviditelné záření a jemně hmotnou sílu vyšetřovaného předmětu.

Schopnost vnímat záření nelze zaměňovat se smyslem čichu, neboť záření či vlnění, o kterém jde v teorii vyzařování hmoty, nemá nic společného s výparý či zápachem. Ani lovecký pes nebo poštovní holub nenacházejí stopu zvěře či směr letu domů pouhým čichem, nýbrž hlavně vnímáním záření.

Můžeme také tuto schopnost chápat jako náš šestý smysl. Pracujeme s ním, pokud chceme registrovat záření hmoty, jinými slovy pokud vyšetřujeme pomoci kyvadla.

Kyvadlo, určené pro ruku člověka, může být z různého materiálu a může mít nejrozličnější tvary. Zpravidla bývá z mosazi, stříbra, zlata, skla, jantaru, bakelitu atd.

Kyvadlo může být také z onoho materiálu, který hledáme. Vedle toho může být duté, které můžeme naplnit tekutinami a jinými důkazovými látkami.

Nejúčelnější je zavěsit kyvadlo na jednoduchou či spředenou nit z pravého hedvábí nebo lnu, která nesmí být napuštěna tukem, nebo na řetízku.

Pamatuj! Před užíváním kyvadla vždy umýt ruce, dobře je vysušit a nepotírat žádným krémem. Kromě toho je nutné pracovat bez prstýnků a hodinek. Výkyvy kyvadla jsou něčím jedinečným, kdo je zvyklý uvažovat logicky a vždy se ptát na působení zákona kauzality v přírodě, ten nyní stojí před zdánlivě neřešitelnou – v každém případě však nevyřešenou otázkou přírody. Pokud ovšem nepatří k takovým, kteří všude větrí intriky a podvod, poněvadž podvádějí sami sebe.

Znalec v oboru vyzařování hmoty však ví, že není podvodník, nýbrž že zde musí jít o působení přirozených sil. Oblast výzkumu a pole působnosti teorie záření hmoty jsou velice rozsáhlé. Teorii záření hmoty bude patřit budoucnost.

Bohužel se u nás téměř vždy odmítá všechno, co se nedá vysvětlit a dokázat „exaktně vědecky“, tzn. materialisticky. Tedy všechno, kde vysvětlení je v současnosti ještě skryto nebo se pojmenovává cizím slovem „okultní“. Jako by pro nás nebyl „okultní“ celý život, od stébla trávy po člověka. Jako by nebylo pro vědeckého badatele nic přitažlivějšího, než se zabývat právě těmi věcmi a jevy, pro něž prozatím nemáme uspokojivé vysvětlení, a bojovat o jejich osvětlení a pochopení.

Povážlivé soudy některých kritiků a posměváčků, kteří teorii záření hmoty odsuzují od svých psacích strojů, aniž by se jí skutečně předtím zabývali, kteří se snaží z vlastního zájmu či zájmu jiných zesměšňovat nebo potlačovat, by se v dnešní době již neměly objevovat.

Ne předpojaté soudy či pochybování, nýbrž odvážná a praktická průkopnická práce je požadavkem dneška.

Průpravná cvičení pro začátečníky

Pokud nevlastníme samotné kyvadlo, uijeme jako pomůcky kapesních hodinek na řetízku, či zlatého nebo mosazného kroužku velikosti prstenu (příp. většího), zavěšeného mezi palcem a ukazovákem. Vsedě či vstoje zkusíme užívat kyvadla následovně:

1. Svým vlastním ovlivňováním, kdy přikazujeme kyvadlu, které je v klidové poloze: svislé čáry – příčné čáry – kroužení doprava – kroužení doleva – zastavení. Plní-li kyvadlo naše příkazy, jsme schopni používat našeho mozku jako vysílače.

2. Bez vlastního ovlivňování, kdy odpojíme vlastní vůli s příkazy – a náš mozek slouží jako přijímač. Stojíme či sedíme tváří k jihu a držíme kyvadlo nebo své hodinky na řetízku ve funkci kyvadla v pravé ruce. Nato natáhneme dopředu levou ruku, tedy k jihu, a sice dlaní nahoru. Kyvadlo, které držíme nad ní, se za chvíli rozkývá ve směru sever–jih. Jakmile obrátíme během kývání dlaň levé ruky dolů, takže hřbet ruky směřuje nahoru, směr kývání se změní a bude probíhat od východu k jihu – samo od sebe, bez naší pomoci.

Při realizaci těchto cvičení – stejně jako při používání kyvadla vůbec – se zdá člověk (podobně jako v případě rozhlasu) vysílačem nebo přijímačem, přičemž disponuje schopností libovolně sám sebe nastavit.

Zjednodušené metody pro užití kyvadla v praxi

Na svých rukách máme prsty různého individuálního typu: pozitivní, negativní a „hluché“. Máme-li například „hluchý“ ukazovák, nemůžeme potom uvedená průpravná cvičení provést vůbec nebo jsou provedena jen nedostatečně. Musíme pozměnit držení prsty a pokusit se pracovat palcem a ukazovákem.

Vicomte Henry de France, velice nadaný badatel v oblasti kyvadlové teorie, přisuzuje velký význam délce nitě kyvadla, jež podle jeho názoru musí být vyhledána pro každý zkoumaný předmět zvlášť. Nit kyvadla navinutá kolem hůlky se prodlužuje tak dlouho, dokud nedosáhneme kruhového pohybu. Nejprve necháme kyvadlo kývat přímo; jakmile se při odvíjení vychýlí nad zkoumaným předmětem doprava nebo doleva, přestaneme odvíjet. Kyvadlo se začne otáčet a je nyní regulováno. Zpočátku musí začátečník otáčení trochu podpořit, pokud jsme však trénovaní, nastává točivý pohyb automaticky.

Žák, pokud má předpoklady pracovat s kyvadlem, musí především poznat sobě vlastní pohyby kyvadla. Zmíněné pohyby si musí sám najít a umět je správně vysvětlit.

Tvar pohybů nad stejným předmětem je u řady lidí schopných pracovat s kyvadlem natolik rozdílný, že jeden může docílit čáry, jiný elipsy, třetí kruhu. Často slýchané tvrzení, že nad tím či oním materiálem vzniká pouze jedna určitá kyvadlová dráha, není na místě.

Základní myšlenkou teorie záření hmoty při práci s kyvadlem je ona naprosto převažující nadvláda našeho ducha nad rozumem „mens agitat molem“ (duch ovládá masu).

Pohyby kyvadla je nutné pokládat za čistě přirozený proces. Nemají nic společného s fantazírováním, pověřivostí, spiritismem apod. Ke svému vyšetření kyvadlem používáme vždy v přírodě ověřený bod, jenž vysílá záření.

Nutno dbát na následující: Kyvadlo se dokáže pouze kývat, nikoli však mluvit, a kývání nastává jako ryze přirozená záležitost, přičemž nejedná neživé kyvadlo, nýbrž potřebný podnět dává osoba jemně hmotného záření.

Existuje také mimosmyslová – spiritistická metoda práce s kyvadlem, kdy na kyvadlo působí síly cizí, nám neznámé. Při práci s kyvadlem musíme k věci přistupovat především čestně, dále pracovat bez zábran, a to vše se zachováním veselé mysli – klidné a vážné.

Neměli bychom se také neustále ptát „proč“. Absolutně nesmíme přistupovat k této činnosti s předsudky.

Člověk obojího pohlaví, schopný práce s kyvadlem, je takovým malým světem pro sebe sama. Tento malý svět je vestavěn do moře života velkého světa a je s ním nerozlučně spjat. Nalézáme se uprostřed mohutně se vlnícího moře sil, ze kterého můžeme čerpat jako z pramene, který nikdy nevysychá.

Samotným rozumem nemůžeme nikdy úplně teorii záření hmoty vysvětlit, neboť vše, čeho jsme získali svým rozumem, je a bude pouhou částí celku.

Není to rozum, nýbrž duch, jenž může proniknout do podstaty teorie záření hmoty. Musíme proto při práci se zářením dočasně vypnout rozumovost a jen přijímat duchem vlnu předmětu určeného k vyšetření, která k nám proudí.

Práce samotnou pravou rukou (leváci levou)

Aby žák poznal své individuální pohyby kyvadla, posadí se pohodlně na židli ke dřevěnému stolu, na němž (i v němž) nejsou žádné kovové předměty, ve směru jih–sever, což se lehce stanoví kompasem. Jako izolace proti záření odspodu se rozprostře list bílého sacího papíru. (Bílý sací papír, bavlna, korek, vata atd. jsou izolátory popisovaného záření, bílé sklo naproti tomu nikoli.)

Na tento sací papír položí nyní žák kousek čistého zinkového plechu – čtvercového či kruhového, průměr asi pět až deset centimetrů, může být také větší i menší. Zinek obsahuje pozitivní vyzářování.

Nad tímto pozitivním kouskem kovu – zinku – drží nyní žák (za výše zmíněných předpokladů) asi ve výšce tři centimetry kyvadlo a dotyky je rozkývá v úhlopříčném směru. Paže, ruka a prsty, které kyvadlo drží, vůbec celé tělo nesmějí být křečovitě staženy či napnuty, jinak je veškeré snažení marné. Druhá ruka spočívá otevřeně na koleně nebo na stehně příslušné poloviny těla, tedy nikoli na té straně, která drží kyvadlo. Nohy musejí stát na podlaze, nesmějí být přehozeny přes druhou.

Poté co kyvadlo se kývalo sem a tam v úhlopříčném směru, po určitém čase (který může být kratší či delší – záleží na jemnocitu žáka) zaujme trvalý směr: mohou jím být čáry nebo kruhy. Naprosto pasivní vůle, soustředění a tím zosťřená aktivní citlivost jsou při této práci absolutně žádoucí. Žák si přeje, nikoli poroučí, aby byl citlivý vůči kousku zinku, který leží na stole pod jeho kyvadlem, resp. vůči jeho pozitivnímu záření, a zároveň si přeje, aniž by přepínal svého ducha, poznat svůj individuální směr kývání. Neustále musím ovšem připomínat: Žák nesmí při popisované práci ani na okamžik pustit ze zřetele své přání či si při ní připouštět jiné myšlenky.

Směr kývání, který jste tímto způsobem získali, je a bude od nynějška individuálním pohybem kyvadla ve významu pozitivním. Tento tvar kývání platí potom také pro: ano, mužský, aktivní, dobrý, zdravý, harmonický, sympatický, rozkvět atd.

Aby žák našel kývavý pohyb ve významu negativním, položí na sací papír místo zinku měď. Všechny ostatní podmínky jsou stejné. Měď obsahuje negativní vyzářování.

Tímto způsobem získaný negativní pohyb kyvadla, který je zpravidla opačného směru, platí pak také pro: ne, ženský, pasivní, špatný, nemocný, disharmonický, nelibý, rozklad atd.

Je nutné, aby se žák dokonale seznámil s kyvadlem četnými cvičeními; zapotřebí je určité rutiny, abychom získali určitou jistotu. Teprve poté, co jsme našli své individuální pohyby kyvadla pro pozitivní a negativní – s maximální důkladností a výdrží podle výše zmíněných zásad a jsme si svou věc jisti, můžeme přejít k následujícím cvičením, resp. k práci oběma rukama.

Práce oběma rukama

Dosud pracoval žák pouze jednou rukou, druhá byla neúčastněná a vypnutá.

Nyní přecházíme k práci oběma rukama. Připusťme, že žák ovládá kyvadlo pravou rukou a zná své vlastní kývavé pohyby ve významu „pozitivním“ a „negativním“, potom může přistoupit k uplatnění a výcviku své levé ruky. Tato úloha už nyní není těžká, neboť žák je ve stavu neustále rozvíjet svou schopnost vnímání záření.

Žák se posadí ke svému psacímu stolu tak, jak již bylo podrobně popsáno.

Vlevo, tzn. před levou rukou, leží na stole na bílém papíru trochu kuchyňské soli. Napravo, před pravou rukou, stojí sklenice s čerstvou pitnou vodou, sklenice nesmí být barevná.

Úkol: Obsahuje voda sůl?

Nad sklenicí vody postrčí žák kyvadlo v úhlopříčném (či libovolném) směru a jedním či více prsty levé ruky se dotkne soli, není nutné se dotknout doslova, stačí se pouze těsně přiblížit.

Žák se nyní ve svých myšlenkách soustřeďuje na vodu a sůl. Pravou rukou přijímá paprsky vody a levou zároveň paprsky soli. Oči hledí zpravidla na materiál pod levou rukou a občas jen krátce na kyvadlo pravé ruky, aby sledovaly pohyby. Myšlenky naproti tomu jsou nasměrovány v očekávání na oba materiály. Poněvadž obě tato záření nemají stejnou vlnovou délku, kyvadlo nyní okamžitě zaujme negativní směr.

Pokud však žák postaví na místo pitné vody sklenici slané vody, okamžitě se kyvadlo vychýlí pozitivně, a to i tehdy, je-li ve vodě soli velmi málo. Kyvadlem se takto zjišťuje, že voda obsahuje sůl, neboť jde o stejnou vlnovou délku. Tímto způsobem lze zjišťovat také vše ostatní: Položíme-li např. vlevo kousek mědi a vpravo kámen, můžeme stanovit, zdali je či není v kamenu obsažena měď. Přitom je také možné pracovat s kyvadlem nad mědí a kámen položit doleva; pouze se musíme příslušným způsobem přeměrovat.

Úkol: Je ta perla pravá?

Leží-li na jedné straně šperk s perlou a na druhé straně perla, o jejíž pravosti pochybujeme, může potom znalec v oboru záření hmoty ihned podle pozitivního nebo negativního výkyvu zjistit, zdali zkoumaná perla je pravá, či falešná.

Úkol: Čím konzervujeme?

Na jedné straně láhev s malinovou šťávou, na druhé straně láhev s kyselinou mravenčí, hned se dá zjistit, zdali byla jako konzervační látka použita kyselina mravenčí či jiná vhodná látka.

Úkol: Smíme „to“ jíst?

Položíme-li na stůl jakoukoli potravinu a vpravo od nás sedí osoba, pak můžeme okamžitě rozpoznat, jestli je tato požívatina pro dotyčnou osobu stravitelná, či nikoli.

To samé může uplatnit lékař schopný práce s kyvadlem v případě léků.

Znalec v oboru záření hmoty dokáže tyto metody použít všude bez ohledu na to, má-li vyšetřit nerosty, rostliny, zvířata či lidi.

Doma sedíme nebo stojíme u svého pracovního stolu ve směru jih-sever, zády k jihu, obličej otočený k severu. Individuální pohyb kyvadla ve smyslu „pozitivní“, „ano“ atd. je přímá výchylka vpřed, tedy ve směru jih-sever. Ve smyslu „negativní“, „ne“ atd. naopak výchylka do strany (příčné kývání), ve směru východ-západ, tedy přesně v pravém úhlu k pozitivnímu směru. Kyvadlo při vyšetřování vždy postrčíme v úhlopříčném směru, tzn. ve směru od jihovýchodu k severozápadu, pokud pracujeme v přírodě, potom v libovolném směru. Úhlopříčka, ze které vycházíme, je zároveň neutrálním kýváním, z jehož směru později kyvadlo zcela samo od sebe přechází buď částečně či zcela do pozitivní nebo negativní strany. V určitých ojedinělých případech se dostaví také kroužení doprava či doleva. Pokud zůstane kývání v neutrálním směru nebo zastaví-li se kyvadlo, nejsou hledané vlny přítomny.

Velice mnoho znalců v oboru záření hmoty, pravděpodobně většina, docílí kroužení: např. ve smyslu „pozitivní“ pravotočivý kruh (ve směru pohybu hodinových ručiček), ve smyslu „negativní“ naopak levotočivý kruh (proti směru pohybu hodinových ručiček). Jedna zdatná odbornice ve jmenovaném oboru získává ve smyslu „pozitivní“ levotočivý kruh a ve smyslu „negativní“ přímé kývání vpřed.

Při pátrání či srovnávání pomocí kyvadla není vždy zapotřebí vzorek, důkazová látka či svědek. Zkušený znalec práce s kyvadlem dokáže nahradit hmotu, pokud ji dokonale ovládá – jako např. kov, léčivo, osobu atd. – duchovní podstatou. Již samotný název materiálu, který odborník pracující s kyvadlem do všech detailů jako takový zná, je nositelem duchovní podstaty a způsobuje výkyvy kyvadla!

V každém případě neúspěchy, které se při práci s kyvadlem přihodí, se týkají výhradně toho, jenž s kyvadlem pracuje, nikoli vlastního principu.